

JUSTICIA SOCIAL

EPOCA IV - NUM. 61
30 de maig del 1936

PREU: 20 cènta.

Redacció i Administració:
Primer de Maig, 7
TELÉFON 15486
BARCELONA

Unió Socialista de Catalunya

Els obrers hauríem preferit que l'absència del representant de la U. S. C. hagués estat compensada amb la formació d'un Govern format estrictament per homes d'Esquerra Republicana.

Editorial

La crisi del Govern de la Generalitat

L'acord anticolaboracionista del Congrés de la Unió Socialista de Catalunya, va provocar la crisi del Govern de la Generalitat. Els resultats de l'acord foren immediats no obstant l'esperit del mateix que consentia una pausa en la realització. La solució relativament dilatòria, que el Congrés aprovà amb pregó sacrifici, no va ésser acceptada i el company Comorera dimití en el moment mateix en que conegué la interpretació oficial que es donava a l'esmentat acord.

La crisi ha estat ja resolta. Sobre el seu desenvolupament hem d'assenyalar l'encert de consultar l'opinió de tots els partits que integren el Front d'Esquerra i l'error d'extendre excessivament la consulta a personalitats del partit més dretà del Front. La solució de la crisi no ens plau i lleialment hem de dir-ho. Trencada la coalició governamental i havent de mancar en el nou govern la pressió d'un partit de classe, el President de la Generalitat hauria interpretat millor els desigs dels treballadors constituint un govern de militants d'Esquerra Republicana. No ha estat així i en el nou govern s'ha mantingut la representació d'Acció Catalana i s'ha accentuat l'orientació política esquerra-centre amb la inclusió d'elements «tècnics». Doble equivocació, car el que cal avui, per damunt de tot, és la realització ràpida i a fons del programa del Front d'Esquerra. ¿Són una garantia de rapidesa en l'execució, la permanència d'Acció Catalana i els tècnics? Ho neguem.

Tanmateix, el Govern de la Generalitat no serà obstaculitzat en els seus inicis per nosaltres. Contra les prevencions i previsions que la seva constitució ens ha inspirat, desitgem que triomfi en els fets i no suposi, per tant, un perill proper o llunyà pel Front d'Esquerra.

Ja hi ha la primera signatura...

«Treball»

Un nou periòdic obrer ha vingut a afegir-se a la florida, esponerosa ja, de la premsa proletària de Catalunya: *Lluita* —«setmanari marxista-leninista», segons resa la capçalera—, de Tortosa.

Hi intervenen un bon esplet de companys i comptarà amb col·laboracions de tot el partit. El seu to, sense oblidar els aspectes locals immediats de les reivindicacions nostres, és l'adient a les tribunes socialistes, i la publicació resulta tan amena com valorosa.

Felicitem els companys d'aquella Secció, que continuen amb un nou impuls la vella tradició combativa de les quatre etapes —vuit anys!— de JUSTICIA SOCIAL i de vell i prestigiós servei de premsa que la U. S. C. implantà el 1929 trametent articles per tot Catalunya a dotzenes de periòdics. Amb JUSTICIA SOCIAL, *Xoc*, *Treball*, de Valls, *Socialisme*, de Banyoles, *Lluita*, de Tortosa, etc.; els periòdics de sectors també de classe amb els quals ens unim com *L'Insurgent*, *Octubre*, *Catalunya Roja*, *Iskra* i algun altre; els setmanaris i revistes com *Front*, *La Batalla*, *La Nueva Era*, etc., de grups obrers també marxistes malgrat que les mantinguin encara al marge de la unitat; tot això demostra, a pesar de les discrepàncies hagudes i de les intermitències d'aparició derivades de la nostra modestia econòmica, que Catalunya ja és prou madura per merèixer i necessitar un gran diari obrer, i ens ha d'impulsar més a fer-lo.

Després del nostre Congrés gloriós, la U. S. C. ja es fon definitivament en una superior unitat obrera. Aplegant tots els esforços dispersos, multiplicarem en eficàcia i extensió el rendiment dels sacrificis separats, de moment, amb el que costen aquests setmanaris ja podem fer un diari modest, però a la fi diari i perdurable, o almenys un grandios rotatiu setmanal o bisetmanal de la nostra classe d'acord amb la força que ja posseïm.

Cap a fer TREBALL, doncs! Ara ja no serà, com pensàvem dos anys enrera, el diari de la U. S. C. Pot ésser el gran diari de tots els obrers, de tot Catalunya i de més enllà.

El proletariat té l'obligació d'ajudar la premsa que defensa els seus interessos i treballa pels seus ideals d'emancipació. Col·laboreu, doncs, a la propagació de "JUSTICIA SOCIAL".

Cal separar de la magistratura judicial, sense contemplanacions de cap mena, tots els enemics encoberts de la República.

A l'entorn del Congrés de la Unió de Rabassaires

El prefaci del llibre que en ple terror cedista edità la Unió de Rabassaires per a denunciar els centenars i centenars de desnonaments plantejats contra els nostres conreadors, acaba així: «Es possible que les manifestacions exteriors d'aquesta repercussió (la produïda per l'onada de desnonaments) no apareguin ara o siguin ofegades fàcilment; però la repercussió interior augmentarà i s'agegarà fins a plasmar-se en reivindicacions molt més absolutes que les de l'etapa anterior i a les quals no hi haurà més remei que donar satisfacció».

El Congrés que acaba de celebrar la Unió de Rabassaires i especialment les conclusions aprovades, justifiquen històricament les paraules transcrites. Amb aquest Congrés els treballadors de la terra de Catalunya liquiden definitivament una etapa i inicien un nou desenrotllament de gran interès per al conjunt del moviment obrer.

L'etapa que es liquida amb aquest fet transcendental era l'etapa de la tradició i del particularisme. Fins tot just abans de l'octubre del 1934 els conreadors catalans tendien a la reconstrucció d'un règim passat i que no comprenien que ja era perdut per a sempre. S'anava a retornar a la institució de la «rabassa morta» el seu caràcter històric; s'intentava reintegrar el conreador en la possessió de la terra en un afany particularista que coincideix amb les intencions de la burgesia; s'anaven a «regular definitivament» les relacions entre propietaris i conreadors. Els conreadors, amb els seus afanys i ambicions, eren un món a part que «anava a la seva» i que es desentenia de la sort dels altres sectors de la classe obrera o bé reaccionava davant dels seus problemes d'una manera excessivament sentimental.

Per altra banda, durant aquests darrers anys s'havia registrat dintre del conjunt de l'organització rabassaire un desplaçament de la direcció del moviment a favor dels conreadors més pobres, més acostats econòmicament i espiritualment, al proletariat industrial. Eren els conreadors benestants, semi-propietaris educats dintre de la ideologia petit-burguesa, els que somniaven en redimir les seves rabasses o adquirir la propietat de la terra que menaven, exactament com els propietaris obtingueren en el segle passat la redempció dels censos de les terres afectades per les lleis desamortitzadores. Però a mesura que aquests mateixos conreadors s'han anat empobrint a causa de la crisi i que han anat ingressant al moviment les capes més pobres de la pagesia, sense cap vinculació ni gaires ambicions sobre la propietat de la terra, les reivindicacions de tipus jurídic han hagut de deixar lloc a les reivindicacions de tipus estrictament social.

El màxim perill que sotjava la classe camperola —i que no ha estat encara del tot evasit— és que se sentís satisfeta per les millores que li ha ofert el govern de la petita burgesia. Si els rabassaires, parciers, arrendataris i conreadors de tota mena es sentien satisfets amb una simple reducció de renda i l'accés a la propietat, les seves possibilitats revolucionàries quedaven liquidades; els altres sectors de la classe obrera havien de renunciar, almenys per tot el futur immediat, a la col·laboració de la classe camperola en la seva tasca revolucionària. S'hauria produït el que ha succeït i succeeix encara en molts països: el divorci entre el treballador del camp i el de la ciutat.

Sortosament, les circumstàncies han actuat a favor nostre. Fou tan forta la repressió que seguí els fets d'octubre i fou tan feble l'ajut que rebé d'aquella petita burgesia —que àdhuc en certs moments es girà contra ella— que la classe camperola aprengué a valer-se per les seves pròpies forces. A la llum de l'experiència viscuda, ha vist com eren d'insuficients per a assegurar el reconeixement dels seus drets les lleis que abans li semblaven definitives i no per ganes de fer els gegants sinó deixant-se portar lliurement per un mecanisme lògic, ha adoptat els principis bàsics de la doctrina collectivista i s'ha sumat al moviment revolucionari obrer del nostre país.

ROCHDALE

UNA NOVA OBRA

Tots els grans processos de transformació tenen unes característiques especials en les diverses èpoques que atravessen.

Les circumstàncies del moment han determinat sempre els procediments de lluita que havien d'emprar les forces que propugnen un millorament de la col·lectivitat.

Per exemple, els proletaris de finals del segle passat i de principis de l'actual trobaren en la vaga el millor instrument defensiu i ofensiu per a les seves reivindicacions. Eren èpoques de florent progrés en les indústries; la burgesia no podia donar l'abast a les comandes de gènere manufacturat i no li convenia la paralització de les fàbriques perquè reportava una minva en les seves quantioses ganàncies. Els obrers aprofitaven l'egoisme capitalista i per mitjà de la vaga —o de la simple amenaça de vaga— conseguiren unes millores que no haurien obtingut per mitjà de procediments anteriors o posteriors a aquella època.

Avui la vaga, com a instrument

Gabriel Mur i Castan

ADVOCAT

PLETS, CAUSES CRIMINALS
CONSULTES GRATIS PER A OBRERS

RAMBLA CATALUNYA, 66, 4.ª D.
TELÉFON 79140 DE 5 A 7

única de lluita, ha fracassat. Es a dir, ha perdut eficàcia, no pas perquè la vaga en si sigui bona o dolenta, sinó perquè les circumstàncies del terreny de la lluita han variat sensiblement.

En aquesta època de crisi, amb la vaga moltes vegades es resol momentàniament la situació econòmicament apurada del burgès, i allò que en altres èpoques podia representar-li una reculada econòmica avui li és un alleujament.

Per altra banda, el capitalisme ha perdut molta influència dins els organismes polítics de l'Estat, i moltes de les millores que vint anys enrera haurien necessitat el plantejament d'una vaga, avui s'aconsegueixen amb un simple decret ministerial o amb un laude d'un Delegat del Treball.

Els que per sentiment i per convencions segueixen amb interès la ruta del proletariat envers la seva total emancipació, hauran pogut observar al nostre país —sobretot en terres d'Espanya on el proletariat està més unificat— l'inici d'una nova etapa en els procediments de la lluita quotidiana. Sembla com si es dibuixés una nova tàctica per a fer entrar en raó els burgesos recalitrants. I fins ara ha donat uns resultats magnífics.

Aquesta tàctica consisteix en incautar-se, els obrers, dels serveis

d'aquelles empreses que s'entossu-deixen a no obrir els ulls davant la nova realitat política i social de l'Estat espanyol.

En poques setmanes hem observat repetidament l'aplicació victoriosa d'aquest nou procediment de lluita.

A Guardo (Palència) existia una empresa —«Sociedad Minera de San Luis, S. A.»— que decidí paralitzar l'explotació de les mines amb l'excusa que el negoci era ruïnós. El motiu real, però, el denunciava el mateix nom de la companyia (San Luis). Calia seguir la consigna de sabotear el règim. Com que els socis no necessiten el negoci per viure, els deixava perfectament tranquils — malgrat estar patrocinats per un Sant — que 250 famílies obreres es quedessin a la misèria. Els obrers de les mines han usat la nova tàctica de que parlàvem i s'han fet càrrec de l'explotació col·lectiva del negoci. Tots treballen i llurs famílies podran continuar menjant.

A la Societat Minera i Metallúrgica de Peñarroya s'hi ha produït un conflicte perquè l'empresa negà a readmetre els represaliats. Ha acabat amb la incautació dels serveis pels treballadors, que han donat un exemple de lluita decidida i capacitat davant la mala fe de la classe patronal.

Des de 1624 venia explotant-se, per l'empresa «Tranvías Eléctricos de Pontevedra, S. A.», una línia de mercaderies entre Pontevedra i Marín. L'any 1934, l'empresa, al·legant una pèrdua considerable, deixà abandonat el servei i com a conseqüència un grup de famílies obreres quedà a la misèria. En vista de la situació angiosa en què es trobaven aquells obrers, el Sindicat del Transport d'aquella capital ha nomenat un Consell Obrer que controla l'explotació d'aquella línia en règim col·lectiu.

Igualment han fet els obrers de l'empresa madrilenya «España», concessionària de la línia de viatges Madrid-El Pardo. Un Consell Obrer d'Empresa controla l'explotació col·lectiva de la línia i inclús ha millorat el servei de cotxes. Els autobusos porten pintades als costats les tres inicials proletàries U. H. P.

La setmana passada, els obrers de la fàbrica de cerques «El Águila», de Madrid, se n'incautaren i la posaren en marxa perquè l'empresa la paralitzà en negar-se a atendre unes demandes justes dels obrers. El resultat no es féu esperar. Els obrers veieren ateses llurs demandes i reintegraren la possessió de la fàbrica a la companyia.

Com pot veure's, sembla que assistim a l'inici d'una nova etapa en la lluita eterna dels desposseïts. Per les característiques que presenta sospitem que al final d'ella hi ha la resplendent victòria definitiva dels oprimits i dels explotats.

Celebraríem infinitament no equivocar-nos.

J. SENDRA I SISCART

ACADÈMIA DE TALL I CONFECCIÓ

Professora
ROSA S. DE COMORERA

SISTEMA NOU
R A P I D
S E N Z I L L

S'aprèn a tallar
tota mena de vestits en poc temps

Hores de classe: de 3 a 6 o de 7 a 9

Pintor Fortuny, 15, entr. 1.ª

BARCELONA

Les al·lades a la U. S. C. i llurs
7 filles gaudiran d'una rebatta 7

El cop d'Estat de Bolívia

Ens arriben notícies ben confuses del cop d'Estat que s'ha produït a Bolívia. S'insisteix que és de tipus socialista, encara que estigui inspirat per militars. Nosaltres acceptem aquesta notícia amb les màximes reserves. Malgrat tot el que es diu ens resistim a creure que un moviment socialista pugui tenir el seu origen en un quarto de banderes. La mentalitat dels professionals de la guerra, esquifida i autoritària, no és per a inspirar confiança ni per a fer-nos gaires il·lusions en aquest sentit. Més aviat aquesta mena de miracle, és degut a una confusió, com les moltes que sovint es produeixen quan es tracten afers que al Socialisme fan referència.

Sovint el mot Socialisme ha estat emprat com anagrama dins el qual, s'hi han tancat una enorme quantitat d'injustícies i de contradiccions. Mot d'alta volada són molts els exemples que se'n presenten en el present i en el passat, d'individus i col·lectivitats que l'han emprat, malgrat llur finalitat ésser ben distinta de la que aquest mot suposa.

Rècordem com exemple la gran varietat de tendències confusionàries que en el segle passat existien i que no tenien cap relació, petita o grossa, amb la doctrina de Carles Marx i Engels. El nomenat socialisme feudal, sistema caòtic i d'estranya lògica amb la qual el feudalisme intentava oposar-se a l'avenç de la revolució burgesa, n'és una bona mostra. També ens serveix per a reforçar la nostra posició, tota la gamma d'extravagàncies i jocs literaris, classificats dins la nomenclatura del socialisme reaccionari.

Actualment podem observar encara, aquesta tendència, d'actituds poc clares i indefinides que serveixen sempre per a desorientar el proletariat, i per crear ambients poc favorables. Existeixen arreu d'Europa, barreges i conglomerats estranys

com són social-cristianisme, radical-socialisme i nacional-socialisme, que no tenen absolutament res a veure amb el que avui entenem per Socialisme i que té el seu exponent màxim a través de la segona i tercera internacional.

Fem tots aquests aclariments, perquè no ens il·lusionem massa amb les notícies vagues que vénen de Bolívia.

Insistim, no creiem amb els militars. Hauríem de veure-ho amb els nostres propis ulls i encara en dubtariem. A tothora en nosaltres hi hauria el temor d'una virada ràpida. L'ur formació autoritària; llur mentalitat forjada a l'entorn d'escalones superioritats, gairebé sempre fictícies, tot plegat en conjunt els impossibilita —en termes generals— per a fer tasca autènticament revolucionària. Afegiu-hi a tot això llur pedanteria d'estament armat i llurs tradicions de força i, el que podríem anomenar-ne la seva missió històrica: fer la guerra.

Segons les nostres notícies la revolució boliviana ha exultat a la seva presidència a un coronel de l'exèrcit. Les contradictòries informacions de les agències no han dibuixat ni de bon tros la silueta del nou govern bolivià. Dins el cabalisme internacional es perd la realitat de Bolívia.

País esgotat per una guerra de quatre anys, reuneix moltes de les condicions necessàries per a fer una revolució amb probabilitats d'èxit. Lamentem, però, que s'hagi decantat vers l'exèrcit. Mai l'exèrcit pot controlar moviments populars i menys de tipus socialista.

Esperem amb angoixa espectant el rumb que en definitiva pendrà l'esmentat país. Serà una conquesta socialista? O serà un pas vers el feixisme?

TOMAS AMAT

Quan som a l'oposició, els burgesos ens fan retrets. Quan ajudem el Govern sense figurar-hi, ens demanen que entrem a formar-ne part.

Quan hi som, ens pregunten què hi fem, i busquen mil raons per fer-nos en sortir, sense perjudici de tornar a exclamar-se quan tornarem a ésser a l'oposició.

Què volen, doncs, els burgesos? Molt senzill: volen que no siguem ni al Govern ni a fora, que no existim. Desitgen que no hi hagi socialistes enlloc del món.

Però aquesta és l'única cosa que ja no són a temps d'aconseguir.

D'enllà de l'Ebre

Els afers professionals ens han posat novament damunt la ruta, enllà de Catalunya. Confessem que aquesta vegada hem sortit amb certa expectació; es parla tant, a Barcelona del «que ocorre» a províncies...

I bé: ja som al teatre dels «successos»; era ens trobem a la capital de la Rioja, al proper Logronyo. A mida que anem fent camí —la ruta és llarga i diversa— n'anirem donant impressions el més documentades i fidels possible.

Interessant comença! Aquest matí, el fill d'un patró ceramista tostat, ha ficat cinc bales al cos d'un obrer pertanyent a la seva indústria. Ha estat en plena carretera, mentre l'esmentat patró i el seu fill passen «contrabando» cap a Recayo tota vegada que a Logronyo era impossible donar sortida a la mercaderia per mor de la vaga que fa setmanes sostenen heroïcament els treballadors de dita indústria, de certa importància aci.

Conseqüència immediata d'aquest crim, ha estat la declaració fulminant i absoluta de la vaga general. En qüestió de minuts, tota la vida de la ciutat s'ha aturat; poc acostumat a aquest «fenomen», la gran quantitat de ciutadans que viuen placidament aci a les costelles de l'Estat —molta «classe passiva», i tant passiva!— s'han indignat d'a-

questa unanimitat obrera que, està clar, es qualifica de provocativa i insolent.

Als Hotels i Fondes s'han produït les consegüents escenes grotesques. A algun d'ells, els amos i llurs fills, sorpresos per l'actitud decidida i nova del personal de servei, han restat esma-perduts. Acostumats a cobrar, a pagar malament i a fer el drogo, tot se'ls ha ocorregut menys a prestar-se a fer front a la situació i a atendre als viatgers, els quals, deixant-se d'etiquetes, era de veure com assaltaven la cuina a l'hora de dinar.

A tot això, ha arribat la notícia de l'atemptat de què ha estat víctima l'alcalde de Miranda per un afiliat a A. P., el qual, al seu torn ha estat mort pel fill de l'agredit. També allí s'ha parat la vida del carter i àdhuc el servei ferroviari se n'ha ressentit.

La gent de dreta recalitrant, està que bufa. Els més estúpids, es mosseguen la llengua tot mastegant lletanies anti-republicanes; els menys, veuen realitzar-se allò que en alguna clariana del seu enteniment ja s'havia pressentit i comprès alguna vegada: que el dia en què el poble veritablement treballador s'organitzés i actués disciplinadament i amb mètode, s'acabarien moltes carinloneries, farses i atropells.

J. M. ROIG

Mentre hi hagin obrers parats, mentre hi hagin salaris de fam, no pot haver-hi pau!

PERDIGONADES Després del LA GRAN OBRA Congrés

UNS FRARES QUE TRENQUEN EL VOT DE CASTEDAT

A Coblència ha començat la vista d'una causa contra dos cents freres franciscans, acusats de lluitar-se a actes contra natura, dels quals, una seixantena s'han declarat culpables.

No sabem si els senyors d'«El Matí» o de «La Veu de Catalunya» o d'«El Debate» hi tindran res a dir. Nosaltres ho trobem molt poc seriós. ¿Us imagineu el Padre «Rissler», o el hermano «Greta Garbo», o el llec «Pit de llauna», fent saltironeis pels claustres?

Davant això trobem natural que els jutjin. I que els jutjin col·lectivament.

Perquè fet i fet tot ha quedat entre ells...

UNA NOTA ISIDRISTA

L'Institut Agrícola Català de Sant Isidre ha publicat una extensa nota dirigida als seus afiliats i a tots els propietaris del camp, orientant-los en la campanya a realitzar per a fer front a les conseqüències dels últims decrets de la Generalitat. Al final d'un paràgraf ensucrat que cerca la «conllivància», diu:

«El respecte al dret de tots i l'aplicació imparcial de les lleis podria ésser el principi d'una nova era.»

Els catalans isidristes s'esforcen en demostrar-nos que, gràcies a la sedimentació de trenta anys de catalanisme bursàtil, han arribat a posseir una epidermis d'uralita.

Ara, respecte al dret de tots? Ara, aplicació imparcial de les lleis? Va, senyors, que se'ls veu la llufa!

QUI EXPULSA A QUI?

La setmana passada es va reunir l'Estat Català número 1. Aquesta setmana s'ha reunit l'Estat Català número 2. I ja hi ha una comissió unificadora nomenada, que va a organitzar l'Estat Català número 3.

Amb aquest motiu hi ha un guirigall formidable. Desautoritzacions, suspensions, expulsions. Ja ningú sap a on va. De tal manera, que l'altre dia vàrem veure com un militant dels vells, en ésser-li preguntat:

—De quin Estat sou, vós?, es rascà la closca amb nerviositat, i per a sortir del mal pas respongué:

—Jo? Casat!

L'OFICINA INTERNACIONAL DEL TREBALL

El Director de l'Oficina Internacional del Treball, senyor Harold Butler, en la Memòria que presentarà a la Conferència, que es reunirà a Ginebra el dia 4 de juny, afirma que la principal causa de l'atur forçós és la maquinària moderna.

Una cosa semblant a que diguéssim que l'origen de la pluja és l'existència dels paraigües...

VINGUIN ESTADÍSTIQUES!

El cap de l'acció alemanya contra la Unió Soviètica, doctor Ehlert, ha afirmat en un recent discurs, que el comunisme ha causat més de deu milions de víctimes.

Bé; acceptem-ho per no discutir. ¿Però quan faran l'estadística de les víctimes del capitalisme?

MÉS CATÒLICS QUE DÉU

El reconegut escriptor esquerrista Joan Alavedra va portar l'altre dia — o va permetre que els altres portessin — la seva filla a Montserrat per fer-hi la primera comunió.

Hem d'aclarir, en honor a la veritat, que aquest senyor fou expulsat fa poc d'Esquerra Republicana de Catalunya. Però, també en honor a la veritat, cal fer constar igualment que continua col·laborant de manera destacada en premsa que es diu d'esquerra.

FERROMA

RESTAURANT HORTA VALENCIANA

TORRE SANT SEBASTIÀ
BARCELONETA
TELÈFON 14342

Especialitat en Paella Valenciana,
Llagosta Barceloneta

Pollastre a l'Ast, estil Horta

Salons especials a 90 metres d'alçària,
propis per a Banquets i «Lunchs»
en típiques barraques valencianes

Temperatura ideal

DIRECTOR-ARRENDATARI: M. VILLELLAS

Les perspectives polítiques de classe a Catalunya, per fi sembla que van aclarint-se i prometen realitats immediates per al moviment proletari català. Ja era hora que un partit socialista prengué l'acord solemne, per mitjà d'un Congrés, d'encaminar tots els seus esforços per a la consecució de la unitat política. La Unió Socialista, en prendre aquest acord, ha donat un altíssim exemple de sinceritat classista que la situarà davant la Història política del nostre temps com el veritable exponent del pensament genuïnament socialista — marxista —, puix que fa honor als postulats de Marx en treballar per a la unió de tots els proletaris.

El futur Partit Socialista de Catalunya haurà d'ésser l'organització capaç d'heretar o de substituir la petita burgesia en el comandament del poble català. La disgregació de les forces obreres catalanes ha estat la causa que Esquerra Republicana de Catalunya mantingués per temps immerescut l'hegemonia del poder polític a la nostra terra, amb tot i els seus manifestos desencerts — que són molts —, però que davant la insignificància dels partits obrers

«Aquesta és la fase més important de la crisi: l'eliminació de la Unió Socialista.»

Declaracions de Ventosa i Calvell a Madrid.

ha pogut dissimular-los fins ara. Amb un partit de classe seriós i potent no hauria estat possible, sota cap aspecte, el seu llarg període de govern. Les masses obreres i camperols que segueixen Esquerra Republicana són el producte i el fruit precisament de la confusió existent entre els partits de classe. Serà fàcil d'arrabassar aquestes masses del sector liberal burgès amb una política eminentment socialista, d'unitat política, constituint el vehicle poderós de lluita i de govern.

Creiem que el Partit Socialista de Catalunya ha d'ésser el producte de la refundició dels quatre partits de tendència veritablement socialista que existeixen a Catalunya: Unió Socialista, P. S. O. E., Partit Català Proletari i Partit Comunista. El P. O. U. M. creiem que no pot formar part del Partit Socialista de Catalunya fins i quan persisteixi en la seva obra de fraccionament polític a la Península i sindical a Catalunya. Hem d'exigir-li una condició prèvia — si és que l'interessa la unificació — i que consisteix en això: que abandoni el seu afany possessivista, emparat en el monopoli que sembla ha concertat del marxisme, i que respecti la realitat que suposa l'existència del Partit Socialista Obrer Espanyol i del Partit Comunista — que tendeixen a una fusió immediata —, puix que no és admissible que es discuteixi, o més encara, que es vulgui desplaçar a aquells dos grans partits, que pel sol fet d'existir i de representar a grans masses proletàries i revolucionàries, que s'han imposat la missió d'esborrar diferències i antagonismes morals, han de merèixer la nostra confiança i són la nostra garantia per a un pervindre revolucionari immediat.

Si el Partit Socialista de Catalunya ha d'ésser la Federació Catalana del P. S. A. E., és lògic, doncs, que nosaltres ens deslliguem de tota classe de relacions amb aquells partits que són un obstacle i un entrebanc per a la seva obra revolu-

A nosaltres, els treballadors del 1936, que el 1917 posàvem les primeres pedres de l'edifici de la República que els republicans històrics, per manca d'intel·ligència, per covardia, pel que sigui, no sabien bastir, ens cap, després de tants esforços, la joia de veure que a Catalunya, enormes masses de proletaris de ciutat i del camp s'incorporen al Socialisme.

Catalunya no podia ésser una excepció en el corrent general del món. Pels quatre punts cardinals de l'Univers els treballadors cerquen i lluiten per la possessió del Poder polític que la classe capitalista, la menys nombrosa, detenta per subjugar milions de treballadors i camperols sense terra.

Al nostre país, que tant alt exemple hem donat en el camp de les lluites proletàries, per causes que en aquests moments no són del cas d'analitzar, sobretot perquè volem, a honor dels interessos que volem salvar, evitar punts de fricció amb altres organitzacions de treballadors, que entrà a la Península per l'ampla portalada de Catalunya, ha sofert en la seva aclimatació un retardament de cinquanta anys.

Petes totes les proves, desfetes totes les paradoxes, evidenciades totes les falòrnies i aviades totes les històries estantisses que amputaven la força dels nostres moviments socials, avui podem albirar que el Socialisme té entre nosaltres un futur ple d'esperances. Més concretament encara: el Socialisme ha pres, ja, carta de ciutadania a Catalunya.

A nosaltres, militants de la U. S. C., ens pertany una part força important d'aquesta incorporació política. Amb tot, a honor de la fidelitat a la veritat històrica, reconeixem que altres companys d'altres sectors marxistes catalans han fet tot el que han pogut perquè el Socialisme a Catalunya s'hagi incrustat en la consciència dels nostres treballadors. La suma dels esforços dels diversos partits marxistes autòctons farà que el gran partit polític de la classe obrera catalana sigui una realitat inqüestionable d'ací a pocs mesos. L'any 1936 és l'any de la unitat dels treballadors, tant en l'ordre polític com en l'esfera sindical.

Aquesta obra, obra gran, la veurem realitzada nosaltres mateixos. Aquest desig ja no pertany, podem dir, al terreny de la il·lusió. És ja un fet tangible, perquè entre tots existeix un desig sincer d'afançar i d'obviar totes les dificultats que s'oposen a la fusió de les diverses branques del Socialisme. Bona prova d'aquest desig ha estat l'acord del nostre Congrés ordinari de separar-nos del Govern de la Generalitat, sense que aquest acord signifiqui afebliment del Front Popular. Però salvades les dificultats sorgides ran del desastre electoral del 1933 que convertia el Govern de la Generalitat en Comitè revolucionari, el nostre company Comorera, que tant dignament ha representat el nostre partit, s'incorpora novament a la lluita del carrer per treballar per la formació del Partit Socialista de Catalunya, resultat no solament de les sumes parcials dels afiliats que aportaran els diversos sectors del marxisme català, ans bé conseqüència de la multitud que vindrà atreta per aquesta fusió i aquesta unitat.

Havem superat el període més difícil per a un moviment: el de la indiferència. D'ací en endavant, però, la tasca tampoc no serà gens planera per tal com caldrà filar prim respecte els aspirants a entrar al Partit, que temps a venir serà el partit majoritari a Catalunya.

I aquesta tasca també ens correspondrà a nosaltres com ens ha correspost el de la feina anònima, sense compensacions materials, que ha fet possible aquesta obra d'incorporar a la vida pública de Catalunya extensos sectors de la classe treballadora, que a hores d'ara ja reclamen i exigeixen el control i la direcció dels destins del país.

Guiar i portar a la victòria aquests treballadors, també podem fer-ho nosaltres.

Tenim la bandera, l'eina, més a propòsit: la unitat de les nostres forces fins ara disperses i enemistades.

Brandar-la tots a l'una serà la nostra gran obra.

AMADEU BERNADÓ

Una lletra del company Agullar

Des del penal de Santofia ens arriba la següent lletra del nostre company empresonat, en resposta al telegrama que li va adreçar el Congrés reunit:

«Estimats companys. Salut!

Al rebre el testimoni de la vostra adhesió i de la vostra ferma voluntat de seguir treballant per la meua desitjada llibertat, compleixo el jolós deure al mateix temps que la meua satisfacció, de fer-vos present el meu profund agraïment i de comunicar-vos que ni els sofriments ni cap altra cosa que no sigui la mort, em separarà de vosaltres i del nostre estimat ideal de treball, justícia i llibertat.

Rebeu, doncs, estimats companys, una fraternal salutació del que serà sempre vostre i de la causa socialista,

PERE AGULLAR.»

cionària, i a més a més, un focus de discòrdies i de divisions.

La situació del Partit Socialista de Catalunya, contra l'opinió de molts companys, creiem que ha de fer-se ràpidament, tan aviat com ho permetin les circumstàncies. Les corrents psicològiques de les masses han d'aprofitar-se, puix que constitueixen el veritable sentiment i la veritable necessitat del moment. Rarament les masses s'equivoquen i seria contraproduent si els prohoms dels partits obrers no ho consideressin així.

L'experiència romàntica de la capelleta ja ha passat. Que ningú parli en nom d'un dogma i menys d'una veritat infalible. Els individus

no són res si no interpreten i treballen per a la col·lectivitat. Són les organitzacions les que fan els homes, i no és just pretenir que aqelles siguin l'instrument dels obcecats i dels fanàtics. Treballem col·lectivament; cerquem els nostres punts de coincidència en l'ordre polític i sindical. Si sabem copsar els sentiments del moviment proletari; si sabem cercar la unitat marxista; si sabem esborrar lluites mesquines, personalistes, de tipus idolàtric, haurem fet una gran obra — la justa en aquests moments —, per al Socialisme i per a la causa humana.

MANUEL ROSET SALA

Imp. Miret-Guilfré, 12 - Barcelona